

maar te bazig, te bekkerig, ze kon er niet tegen.

En Aai, ja, die was erg stil, maakte 't haar niet moeilijk. Maar ze vond hem zoo'n stiekemerd. Vroeger was ze er zoo tegen geweest, dat die twee gingen trouwen. Ze was bang, dat ie haar dat later inpeperen zou.

Dan de kinderen! 't Leek wel een huis-souwen van Jan Steen. Je had erom moeten kommen, toen zij nog een meissie was. Had je moeten zeggen: nee, as vader of moeder wat zei. O, dat eeuwige gekibbel en dat onbehouden doen, ze kon er niet tegen. Nee, ze zou er weer vandoor, ze zou, ze zou, wat er ook gebeurde. Dan moest Aal maar kwaad zijn, in vredesnaam. Ze was toch d'r eigen baas, ze kon toch doen zooas ze wou, hoefde niet onder curateele. Dat beschikte maar, of ze kinsch was. Nou, dat was ze gelukkig nog niet. Ze had ze nog alle vijf bij elkaar, al dachten ze daarachter ook anders. En al de geklopte eitjes en de glasies melk, nou, die zou ze niet onder zich laten. Krenterig was ze nooit geweest. Maar vrij, dat moesten ze d'r laten. Wat hadden ze nou toch an dat bedillen. Aal zou 't zelf eens onder-vinden later, wat 't was op je ouwen dag....

Aal had den geheelen dag gewerkt als een paard. Aai was jarig en dan kwamen er 's avonds wat kennisjes: een paar bureu uit de steeg, een paar kameraden van Aai van 't zelfde karwei, en nog twee meisjes, waar zij vroeger mee gediend had.

D'r boeltje moest er netjes uitzien, ze moesten niet kunnen zeggen, dat ze vuil was, dat ze d'r tijd verkleste. 't Was altijd alles lief en aardig, maar ze wist er alles van, hoe die wijven dadelijk 't heele boeltje opnamen.

Om half-acht kwamen ze al. Opoe was voor gaan zitten, bang als ze was voor de drukte.

Janus en Piet van 't karwei, de buurman rechts met zijn vrouw, — de buurvrouw links wou niet, omdat ze geen zin had zich weer te laten brutaliseeren door die ouwe feeks, een verbeelding of ze een mensch van centen was — de water- en vuurvrouw van schuin-over en Grietje en Ka, de vriendinnen van Aal.

„Willen jullie nog koffie?” vroeg Aal dadelijk.

„Bè je gek, krijgen we alle dag; geef mijn maar een wippertje!” lachte Janus.

„Nou al, 'k doch dat je nog wat wou wachten, 't is nog zoo vroeg.”

„Voor mijn niet. Ik drink ze vóór en na den eten.”

„Je ken 't krijgen. 'k Haal er toch niet meer bij.”

„Mijn ken je er voor uit mijn nest halen, midden in den nacht!” zei Piet, die ook al trek had.

De vrouwen namen voor 't fatsoen eerst een kopje koffie.

„Heb ie een goeie verjaardag gehad, Aai?” vroeg de buurvrouw, „kom's voor den dag met je cadeau's.”

„Bè je gek,” antwoordde Aal, „an die malligheid doen we niet. Hij mot blij zijn as-t-ie goed te vreten krijgt op z'n tijd. 'k Ben blij as 'k rondkom.”

„'k Heb wat van de ouwe gehad. La's zien, Aal, 't staat in de kast.”

Aal zette de sigarenstandaard op tafel. Prachtig vonden ze het allen.

„Ze kan 't goed doen,” zei Aal met trots en deed of ze geld telde, „laat die ouwe maar loopen.”

„Guns, ja, hoe is 't met de ouwe juffrouw?” vroeg de water- en vuurvrouw. „Ze is laast bij me geweest, 'n knap wijfie nog, hè?”

„Ze knapt wel wat op, maar d'r hart is zwak. Ze zit vóór,” zei Aal.

„La ze wat hier kommen, de ziel, ze hoort er toch ook bij, as d'r schoonzoon jarig is,” zei de buurvrouw.

„Ze wil niet, 'k heb 't al gevraagd.”

„Zal ik 't 's vragen?” En de water- en vuurvrouw ging naar Opoe, stond lang vergeefs te zeuren, of ze nou geen oogeblikkie kwam voor de aardigheid. Toen kwam Aai er bij.

„Leg nou nie langer te melken,” zei hij, „ze verdomt 't toch. Ze mot bij mijn kennisen nie wezen, niewaar, ouwe?”

Daar schrok 't oudje van. Ze werd bang voor ruzie. Aai had zeker al wat op.

„'k Ben een oud mensch, mot je denken, Aai, nie meer zoo flink as jij; as je een dagje ouwer wordt, ken je niet meer tegen de drukte.”

„Ga nou maar effen. Om hem te plezieren, hij heeft 't graag,” fluisterde de water- en vuurvrouw.